

SYLABUS MEF 2025

Europejska Federacja Stowarzyszeń Kowali Podkuwaczy (EFFA) CIC

SYLABUS EGZAMINU „MASTER EUROFARRIER”

§ 1. [Charakter kwalifikacji]

1. Kwalifikacja „Master Eurofarrier” jest nadawana przez Europejską Federację Stowarzyszeń Kowali Podkuwaczy CIC (EFFA) osobom, które:

- 1) odbyły okres dalszego szkolenia zawodowego oraz praktyki;
- 2) zdały egzamin Certified EuroFarrier (CEF) akredytowany przez EFFA.

2. Kwalifikacja potwierdza osiągnięcie poziomu wyższego niż podstawowe standardy wymagane do wykonywania zawodu kowala-podkuwacza jako osoby samozatrudnionej w państwie pochodzenia.

§ 2. [Kompetencje posiadacza kwalifikacji]

Posiadacz kwalifikacji „Master Eurofarrier” powinien być zdolny do:

- 1) szkolenia ucznia do poziomu Certified EuroFarrier;
- 2) zarządzania pracownikami;
- 3) wykonywania podkuwnictwa korekcyjnego przy użyciu różnych technik i materiałów;
- 4) komunikowania się z właścicielami i opiekunami w sprawie procedur, rokowania i kosztów;
- 5) współpracy z lekarzami weterynarii w sprawach ortopedycznych i dotyczących kopyt, w tym w zakresie oceny zdjęć radiologicznych.

§ 3. [Warunki dopuszczenia do egzaminu]

1. Kandydat jest zobowiązany spełnić kryteria wstępne, o których mowa w § 4.
2. Przed przystąpieniem do egzaminu kandydat składa tablicę z podkowami (shoe board).
3. Egzamin obejmuje testy pisemne, ustne i praktyczne, mające na celu sprawdzenie wiedzy oraz umiejętności kandydata.

§ 4. [Struktura egzaminu]

1. Egzamin Master EuroFarrier (MEF) przeprowadza się w dwóch modułach:

- 1) Moduł Wiedzy;
- 2) Moduł Praktyczny.

2. Każdy z modułów zawiera części składowe określone w niniejszym sylabusie.

3. Kandydat przystępuje do obu modułów w ramach jednego egzaminu; w przypadku niezaliczenia może powtórzyć dany moduł w późniejszym terminie.

ROZDZIAŁ 1

KRYTERIA WSTĘPNE

§ 5. [Kryteria wstępne]

1. Do udziału w programie prowadzącym do uzyskania kwalifikacji „Master Eurofarrier”

dopuszcza się kandydata, który:

- 1) ukończył szkolenie i zdał egzamin uprawniający do uzyskania tytułu Certified EuroFarrier (CEF) lub równoważnego uznanego przez EFFA;
 - 2) w przypadku zamiaru odbycia szkolenia lub przystąpienia do egzaminu poza państwem własnego miejsca wykonywania zawodu – posiada uprawnienie do wykonywania podkuwnictwa w państwie przyjmującym.
2. W odniesieniu do obywateli Unii Europejskiej mają zastosowanie przepisy dyrektywy 2005/36/WE, rozdział II, art. 16. Wymaga się co do zasady wykonywania podkuwnictwa w charakterze ucznia lub osoby samozatrudnionej przez co najmniej 6 lat w ostatnich 10 latach.

ROZDZIAŁ 2

DOKUMENTY PRZEDEGZAMINACYJNE I PRZYGOTOWANIE

§ 6. [Dowody przedegzaminacyjne]

1. Przed przystąpieniem do egzaminu kandydat przedkłada:
 - 1) cztery obowiązkowe i cztery dowolne (własnego wyboru) wzorcowe podkowy wykonane samodzielnie zgodnie z wykazem, o którym mowa w Załączniku B;
 - 2) w pełni udokumentowane studium przypadku leczenia korekcyjnego konia prowadzonego przez kandydata; przykładowe, niewyczerpujące procedury określa Załącznik C.
2. Od kandydata oczekuje się, że:
 - 1) odbył dalsze szkolenia teoretyczne i praktyczne;
 - 2) rozwinął umiejętności kowalskie w zakresie kucia;
 - 3) wykonywał szerokie spektrum prac z zakresu podkuwnictwa korekcyjnego pod nadzorem innych specjalistów oraz lekarzy weterynarii;
 - 4) regularnie uczestniczył w doskonaleniu zawodowym (CPD).

ROZDZIAŁ 3

MODUŁ WIEDZY

§ 7. [Części składowe]

1. Moduł Wiedzy obejmuje:
 - 1) test teoretyczny;
 - 2) egzamin ustny;
 - 3) studium przypadku.
2. Wszystkie części muszą zostać zaliczone podczas jednej sesji. W przypadku konieczności powtórzenia Modułu Wiedzy, zaliczone studium przypadku może zostać ponownie przedstawione.

§ 8. [Test teoretyczny]

1. Kandydat rozwiązuje pisemny test składający się z pięciu pytań (z diagramami, jeżeli wymagane) oraz test wyboru (liczba pytań według uznania egzaminatorów).
2. Na test pisemny przeznaczona jest 120 minut; czas na test wyboru jest uzależniony od liczby pytań.

3. Zakres sprawdzanej wiedzy obejmuje:

1) anatomię i fizjologię:

a) szczegółowo – kończynę do nadgarstka/stawu skokowego włącznie oraz ogólną znajomość struktur wyższych;

b) strukturę, funkcję i skład: kości, mięśni, stawów, ścięgien, więzadeł, kaletek maziowych, nerwów, układu limfatycznego, chrząstki, błon maziowych i płynu maziowego, skóry, krwi;

c) kopyto i wszystkie struktury powiązane, w szczególności ścianę kopytową i blaszkę („laminae”);

2) biomechanikę:

a) prawidłową równowagę u konia w ruchu i w spoczynku;

b) typowe zaburzenia równowagi i ich skutki;

c) kucie w zależności od dyscypliny (wyścigi, skoki, ujeżdżenie);

d) wpływ podków specjalistycznych (natural balance, poszerzenia, kliny);

3) budowę i ruch (konformację):

a) wpływ budowy i struktury kończyny na ruch;

b) kucie w celu poprawy konformacji u młodzieży;

c) możliwości kompensacji nieprawidłowej konformacji poprzez dobór podkucia;

4) zdrowie koni:

a) choroby pospolite, drogi szerzenia i potencjalny wpływ na dystalne części kończyny i kopyto;

b) choroby podlegające obowiązkowi zgłoszenia zgodnie z prawem właściwym dla państwa kandydata;

c) środki ostrożności przy obchodzeniu się z końmi chorymi i ich kuciu;

d) zniekształcenia kopyt: przyczyny (genetyczne, pourazowe, wynikające ze stanu, użytkowania lub choroby), zasady kucia i rokowanie;

e) zaburzenia w obrębie kopyta: urazy, choroby, stany zwyrodnieniowe i nieprawidłowości wzrostu dotyczące ściany kopytowej, blaszek, tkanek miękkich, kości oraz ścięgien i więzadeł w obrębie puszki kopytowej;

f) zaburzenia narządu ruchu: urazy ścięgien i więzadeł, leczenie krótkoterminowe i długoterminowe oraz rokowanie; urazy mięśni i kości oraz ich leczenie; wady osiowe/zgięciowe kończyn u młodzieży;

g) żywienie i trening: zasady gospodarki masą ciała i kondycją przy dużym obciążeniu, lekkiej pracy i w spoczynku; wpływ pasz treściwych, dodatków i pastwiska na stan kopyt;

5) procesy techniczne:

a) przygotowanie i naprawa kopyta: ocena zużytej podkowy i kopyta przed werkowaniem; werkowanie kopyt prawidłowych, zniekształconych i chorobowo zmienionych pod kątem poziomu i równowagi; usuwanie materiału chorobowo zmienionego; techniki zatrzymywania pęknięć i wypełniania ubytków; przygotowanie kopyta do rekonstrukcji z użyciem właściwych środków czyszczących i materiałów odbudowujących;

b) kleje i wypełniacze: rodzaje klejów i ich właściwości chemiczne; przygotowanie powierzchni; wpływ temperatury; bezpieczne obchodzenie się i utylizacja;

c) zabiegi na kopycie: dodatki dietetyczne; opatrunki zewnętrzne; opatrunki antyseptyczne i

przeciwwskazane;

d) podkłádki i wypełnienia: zastosowania robocze; zastosowania w łagodzeniu urazów i jako element leczenia;

6) zagadnienia ustrojowe (civics):

a) prawo właściwe dla państwa kandydata w zakresie prac wykonywanych przez kowali-podkuwaczy;

b) obowiązki wobec konia: pierwsza pomoc – definicja; dobrostan – obchodzenie się, humanitarne metody unieruchomienia, przepisy o ochronie zwierząt; właściwe i terminowe kierowanie do lekarza weterynarii; przepisy dotyczące podawania leków; prawnie dopuszczalne zabiegi naruszające tkanki (cięcia, zabiegi chirurgiczne) wyłącznie pod nadzorem lekarza weterynarii; zakres kompetencji;

c) obowiązki wobec klientów: prowadzenie dokumentacji (zakres prac, opłaty, ceny, ubezpieczenie, marketing, media społecznościowe); działanie w granicach kompetencji, zasięganie drugiej opinii lub porady weterynaryjnej; przejrzysta komunikacja; udzielanie zaleceń właścicielowi bez stawiania diagnozy; aktualizacja wiedzy – coroczne CPD;

d) obowiązki wobec współpracowników i innych profesjonalistów: etyka zawodowa, reklama, media społecznościowe i „social licensing”; poufność klienta; odpowiednie ubezpieczenia;

7) prawo pracy: formy zatrudnienia i struktury działalności (samozatrudnienie, umowa o pracę, spółka); umowy o pracę (czas pracy, stawki, nadgodziny); ubezpieczenie OC; relacje pracownicze, rekrutacja, wprowadzenie do pracy, szkolenie; systemy emerytalne; urlopy; urlopy macierzyńskie/ojcowskie; świadczenia chorobowe/wypadkowe;

8) bhp: oceny ryzyka – znajomość środowiska pracy kowala-podkuwacza i jego wpływu na współpracowników, pracowników, konie, klientów i osoby trzecie; stosowanie środków ochrony indywidualnej; bezpieczne użycie akryli itp.; dokumentowanie metod i systemów pracy; utrzymanie narzędzi i sprzętu; bezpieczeństwo pojazdów i wymogi prawne; ochrona przeciwpożarowa i metody jej zapewnienia; szkolenia wstępne (dźwiganie, hałas, temperatura) zgodnie z wymaganiami państw; procedury awaryjne – apteczki i szkolenia;

9) podatki: wymogi państwowe w zakresie opodatkowania towarów i usług dotyczące działalności podkuwniczych; progi podatkowe; księgi rachunkowe; metody płatności; skutki unikania opodatkowania; przepisy właściwe dla państwa kandydata.

§ 9. [Egzamin ustny]

1. Kandydat wykazuje się znajomością w szczególności w zakresie:

1) oceny konia „na żywo”: ocena konformacji w statyce i dynamice jednego lub więcej koni; szczegółowa znajomość anatomii topograficznej oraz częstych patologii związanych z podkuwnictwem korekcyjnym;

2) analizy materiałów diagnostycznych (RTG, MRI, USG): umiejętność oceny zdjęć RTG dystalnej części kończyny do wysokości kolana i stawu skokowego włącznie; omówienie z lekarzem weterynarii i właścicielem rozpoznania na podstawie RTG, MRI i USG (kandydat nie jest zobowiązany do formułowania rozpoznania pierwotnego);

3) omówienia studium przypadku: przedstawienie raportu i odpowiedzi na pytania lekarza weterynarii i egzaminatora-kowala dotyczące tła, podjętych działań i rokowania;

4) opracowania planu podkucia: przygotowanie planu dla wskazanego konia/konii adekwatnie do dostępnych danych i zamierzonej pracy lub planowanego leczenia; znajomość zalet i wad kucia na gorąco i na zimno;

5) relacji z właścicielami, trenerami i lekarzami weterynarii: umiejętność udzielania jasnych objaśnień właścicielom i trenerom; umiejętność szczegółowego omawiania rozpoznania i leczenia z lekarzem weterynarii.

2. Egzamin ustny ocenia się w pięciu komponentach (po 20 punktów każdy):

1) ocena konia „na żywo” i omówienie planu podkucia;

2) powierzchowna anatomia z użyciem żywego konia lub preparatów oraz dyskusja patologii;

3) analiza obrazów diagnostycznych dystalnej części kończyny oraz znajomość zastosowania MRI i USG;

4) omówienie i ocena tablicy podków (shoe board) – wyjaśnienie zastosowań praktycznych;

5) omówienie studium przypadku – wyjaśnienie wyborów i wyników interwencji.

ROZDZIAŁ 4

MODUŁ PRAKTYCZNY

§ 10. [Części składowe]

1. Moduł Praktyczny obejmuje:

1) kucie „na żywo” (live shoeing);

2) tablicę podków (shoe board);

3) nowoczesne materiały.

2. Wszystkie komponenty muszą zostać zaliczone; każdy z nich można powtórzyć w kolejnym terminie.

§ 11. [Kucie „na żywo”]

1. Kandydat w wyznaczonym czasie wykonuje i dopasowuje dwie podkowy, a następnie przybija je do wskazanego konia:

1) przednią stalową podkowę z poprzeczką (bar shoe);

2) tylną stalową podkowę.

2. Wybór wariantów, o których mowa w ust. 1, następuje w porozumieniu z egzaminatorami, spośród pozycji wskazanych w Załączniku A.

3. Podkowy wykonuje się z jednego odcinka prostego płaskownika stalowego.

4. Materiały syntetyczne są niedopuszczalne w tym komponencie.

5. Czas na wykonanie zadania wynosi 120 minut.

6. Kandydat przestrzega podpisanej oceny ryzyka przez cały czas trwania części praktycznych; naruszenie może skutkować wykluczeniem i niezaliczeniem modułu praktycznego.

§ 12. [Tablica podków]

1. Kandydat przedstawia tablicę zawierającą osiem podków wykonanych według wykazu z Załącznika B, w tym cztery podkowy obowiązkowe oznaczone gwiazdką (*) oraz cztery dowolne.

2. Co najmniej jedna podkowa musi być wykonana z aluminium; wszystkie osiem podków muszą być wykonane samodzielnie przed egzaminem.

3. Podkowy wykonuje się z jednego odcinka stali lub aluminium; dopuszcza się spawanie ogniowe tam, gdzie to konieczne; niedopuszczalne są podkowy z poprzeczką łączoną „jump-weld”.
4. Tablica musi zawierać przykłady pełnego rowkowania (fullering) lub bicia otworów (plain stamping).
5. Używane podkowy ręcznie wykonane mogą zostać dołączone, jeżeli są reprezentatywne dla pierwotnego wzoru z wykazu i pozostają w należytym stanie.
6. Kandydat powinien być przygotowany do ponownego wykonania dowolnej z przedstawionych podków na żądanie egzaminatorów.
7. Tablica podków podlega ocenie jako komponent praktyczny oraz stanowi element egzaminu ustnego.
8. Pozytywnie oceniona tablica nie musi być wykonywana ponownie przy powtórnym podejściu do modułu praktycznego, lecz należy ją przedstawić na każdym kolejnym egzaminie.

§ 13. [Nowoczesne materiały]

1. Kandydat posiada wiedzę teoretyczną odpowiednią do wykonywanej praktyki i może zostać poproszony o przeprowadzenie tyżeczkowania kopyta (zwykle na preparacie), demonstrację naprawy kopyta lub innych zabiegów podkuwniczych, w tym procedur z Załącznika C.
2. Wymagana jest znajomość podkuwnictwa w odniesieniu do młodych koni.
3. Kandydat wykazuje umiejętność pracy z różnymi materiałami oraz metodami mocowania do kopyta; zapewnia własne wypełniacze, kleje oraz podkowy z tworzyw sztucznych lub aluminium.
4. Rozmiary dobiera się do przeciętnej szerokości kopyta 120–140 mm (5 1/4 – 5 1/2 cala), chyba że przed egzaminem podano inaczej.
5. Przestrzeganie procedur bhp podlega ocenie w ramach tego komponentu.

ROZDZIAŁ 5

UŻYCIE KOSY (STRAJKERA)

§ 14. [Zasady]

1. Kandydat zapewnia własnego „striker” (pomocnika), jeżeli jest wymagany, i podaje jego imię i nazwisko w formularzu zgłoszeniowym MEF.
2. „Striker” nie może być osobą posiadającą kwalifikację MEF ani osobą, która zaliczyła Moduł Praktyczny MEF; nie może również posiadać wyższych kwalifikacji podkuwniczych z innych państw.
3. „Striker” może pracować tylko dla jednego kandydata w tej samej sesji; nie może działać przy tym samym koniu ani koniach sąsiadujących w kolejnych rundach.
4. „Striker” przebywa poza strefą roboczą kowadła.
5. Dozwolone czynności „striker”:
 - 1) cięcie stali według oznaczeń (odpowiedzialność za wymiarowanie spoczywa na kandydacie);
 - 2) używanie młota dwuręcznego;
 - 3) przytrzymywanie stali na kowadle;
 - 4) trzymanie głowy konia lub kończyny według potrzeb kandydata;
 - 5) przekazywanie podków egzaminatorom do oceny.

6. Niedozwolone czynności „striker’a”:

- 1) udzielanie porad lub prowadzenie rozmów z kandydatem;
- 2) znakowanie stali w jakikolwiek sposób;
- 3) obsługa palenisk (gazowych lub koksowych);
- 4) szczotkowanie podków (odskalaowanie);
- 5) podawanie narzędzi lub gwoździ kandydatowi.

7. Kandydat może korzystać z pomocy „striker’a” przy przekazywaniu podków egzaminatorom, przy czym odpowiedzialność za potwierdzenie oceny danego etapu spoczywa na kandydacie; brak oceny przez egzaminatora skutkuje przyznaniem 0 punktów od tego egzaminatora.

8. „Striker” musi używać odpowiednich środków ochrony indywidualnej i podpisać ocenę ryzyka.

ROZDZIAŁ 6

BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY (EFFA)

§ 15. [Przepisy ogólne]

1. Każde państwo członkowskie UE podlega regulacjom w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy (OSH).
2. Podstawy prawne stanowią w szczególności: Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 153 (upoważnienie do przyjmowania dyrektyw w dziedzinie bhp) oraz dyrektywa 89/391/EWG (tzw. dyrektywa ramowa OSH) ustanawiająca minimalne wymagania w całej UE; państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić surowsze środki.
3. Dyrektywie ramowej towarzyszą dyrektywy szczegółowe dotyczące określonych aspektów bhp; łącznie stanowią fundament europejskiego prawodawstwa w tym zakresie.
4. Państwa spoza UE powinny posiadać krajową politykę bhp; w razie jej braku stosuje się standardy EFFA w zakresie bhp i ocen ryzyka. Jeżeli standard EFFA jest surowszy niż krajowy, stosuje się standard EFFA.

§ 16. [Ocena ryzyka]

1. Przed egzaminem sporządza się ocenę ryzyka, której treść może nieznacznie różnić się w zależności od państwa przeprowadzania egzaminu.
2. Kandydat i „striker” podpisują ocenę ryzyka przed rozpoczęciem egzaminu; brak podpisu może skutkować odmową dopuszczenia do egzaminu.

ZAŁĄCZNIK A

WYKAZ PODKÓW DO WYKONANIA NA EGZAMINIE

A.1. Podkowa z podniesionym obcasem – dla zmienionej osi kopytowo-pęcinowej i relacji przednio-tylnej stopy/kończyny; podkowy gradacyjne i z poprzeczką, wszelkie warianty; tylna podkowa klinowa (spavin shoe); jednostronnie podniesiona podkowa dla nierównowagi przyśrodkowo-bocznej.

A.2. Podkowa przy jednostronnym/obustronnym kostnieniu trzyczek („sidebone”) – klasyczna konstrukcja umożliwiająca podążanie za wzorem zużycia i rozszerzanie puszki kopytowej.

A.3. Podkowy przeciwwzmacepowe – warianty na „forging”, „speedy cutting”, „scalping” i

„brushing”.

A.4. Podkowa „rocker” – dla choroby kości pęciny (ringbone), podniesiona w ćwiartkach, stępiona ku piętkom i palcowi, zwykle ze sfazowanym palcem; z poprzeczką lub bez.

A.5. Podkowa o szerokim brzegu – dla osteitis kości kopytowej, ochrony podeszwy, stłuczenia.

A.6. Podkowa na „zadziory” (corn) – rozszerzona w piętce, obejmująca miejsce krwaka i poprzeczkę.

A.7. Podkowa z poprzeczką (prosta, jajowata, „sercowa”) – wszystkie typy, stal i aluminium; tradycyjnie przy krwakiach, ubytkach ściany, stabilizacji puszek.

A.8. Podkowa unieruchamiająca („fracture/immobilising shoe”) – wszystkie typy, stal i aluminium.

A.9. Podkowa z poszerzeniem przyśrodkowym lub bocznym – wszystkie typy; stal dla koni dorosłych; aluminium dla źrebiąt w leczeniu wad osiowych.

A.10. Podkowa z pół- lub trzyczwartą poprzeczką – jednostronne podparcie lokalizujące wsparcie do wybranego obszaru.

A.11. Podkowa z ostrogą i piórem („calk and feather”) – dla wad budowy kończyn tylnych.

A.12. Poszerzenie boczne i „feather” – dla wad budowy kończyn tylnych.

ZAŁĄCZNIK B

WYKAZ PODKÓW DO TABLICY (SHOE BOARD)

B.1. Podkowa „French Bar” – dla słabych, zapadniętych piątek; szerokość poprzeczki 2/3 długości strzałki; poprzeczka pełna (masywna) lub uniesiona nad podłożem.

B.2. Podkowa „French Onion” – dla wsparcia piątek/kolumny lub ochrony obszaru uszkodzeń.

B.3.* Podkowa „Heartbar” – podkowa ze wsparciem strzałki/kolumny; wszystkie typy, stal/aluminium; stosowana w ochwacie lub wraz z resekcją ściany grzbietowej.

Wariant „Open Toe Heartbar” – dla ubytków ściany kopytowej w obrębie połączenia blaszkowego lub zmian zakaźnych.

B.4. Wariacje podków z poprzeczką – jajowata/prosta łączące wsparcie doogonowe; „Z-Bar Heartbar” dla odciążenia obszaru uszkodzeń lub „pływającej” piętki; podkowa z poprzeczką 3/4 dla „pływającej” piętki i wsparcia kolumny; jednostronnie podniesiona podkowa z poprzeczką dla nierównowagi przyśrodkowo-bocznej.

B.5. Podkowa „Patten/Rest/Raised Bar” – tradycyjna z elewacją i wsparciem doogonowym; uszkodzenia ścięgna zginacza głębokiego palca.

B.6.* Tylne podkowy „Spavin” – tradycyjne tylne podkowy klinowe.

B.7. Podkowa na kostnienie trzyczstek jednostronne/obustronne (sidebone).

B.8.* Podkowa „Fishtail” (doogonowe przedłużenie) – z poprzeczką wystającą poziomo pod staw pęciny; dla uszkodzeń zginaczy, po unieruchomieniu opatrunkiem z unoszeniem palca.

B.9.* Podkowa „Hospital/Treatment Plate” – wszystkie typy, stal/aluminium; podkowa z demontowalną płytką do ran kłutych, po zabiegach; niekiedy z „Heartbar” w przypadku wypadnięcia kości kopytowej (P3).

B.10. Wariant „Hospital” – „Walking plate”: płytka przy palcu mocowana w lub pod podkowie w celu umożliwienia ruchu.

B.11. Podkowa „Fracture” – podkowa z ciągłym obrzeżem („continuous rim”) od piętki do piętki.
Uwaga: (*) oznacza cztery podkowy obowiązkowe do wykonania; przednie lub tylne; aluminium lub stal; w odpowiednim rozmiarze.

ZAŁĄCZNIK C

WYKAZ PROCEDUR

- C.1. Wyszukiwanie ropnia – lokalizacja, udrożnienie i leczenie; narzędzia kowalskie.
- C.2. Resekcja ściany kopytowej – usunięcie odcinka ściany; narzędzia kowalskie i/lub „dremel”.
- C.3. Naprawa ściany/poszerzenia/„seedy toe”/choroba linii białej – usunięcie wiotkiego i martwiczego rogu, odbudowa materiałem kompozytowym; zestaw naprawczy; sekcja lub łyżeczowanie tkanki nieprawidłowej – narzędzia kowalskie i/lub „dremel”.
- C.4. Pęknięcia – naprawa metodą i materiałami własnego wyboru (śruby i drut, śruby i włókno szklane, łąta kompozytowa, łąta sznurowana); narzędzia kowalskie i/lub „dremel”, wiertarka, materiały właściwe.
- C.5. Podkowa klejona – stal/aluminium/kompozyt.

Przypis: Zabiegi na tkankach wrażliwych wykonuje się wyłącznie w znieczuleniu, wprowadzonym i nadzorowanym przez lekarza weterynarii.